

Дур' ми не гърло болело,
Гърло ме боле до бога,
Не можамъ да ти зборувамъ,
Ни съ очи да те погледнамъ,
Ни съ глава да ти намахнамъ.“ —
„Стойничко, моя душичко!

Лель те не гърло болело,
Оти не дойде до мене?
Ясъ имамъ билька за гърло,
Че ти вързехъ ретъ жълтици,
Гърло-то да ти помине.“

387.

Мила момо, църнооко,
Мили твой-те църни очи,
Църни, църни како търнка,
Полни рамни, като грозде;
Сакамъ нещо да те питамъ,
Сакамъ право да ми кажишъ;
На кого си налютено
Налютено, насърдено,
Даль на майка, иль на тейко,
Иль на твой-те два брата?“
Она веле и говоре:
„Море лудо, лудо младо!
Не сумъ, лудо, налютено
Ни на майка, ни на тейко,
Ни на мой-те два брата,
Туку, лудо, на тебека,
Толку ходи горе долу
По планини, по вишини,
По войска-та Анадолска,
Отъ дек' слонце си угрева,
Па до дека си за'оже,
Нель не найде негде цвете,
Да наберишъ, да донесишъ,
Ясъ да речамъ любовъ любамъ,
Отъ любов-та китка носамъ.“
Па онъ веле и говоре:
„Найдохъ, момо, рано цвете

На конь-отъ ми до грива-та,
Наведохъ съ да наберамъ
Да наберамъ, да донесамъ,
Цвете-то ми проговори: —
Море лудо, лудо младо!
Ти ме бери, ти ме носи,
Не ме давай по моми-те;
Моми-те ме лошо носатъ,
Денъ везденъ носатъ на глава,
На страя-та, потъ кърпа-та;
Вечеръ дома ка ке дойдатъ,
Че ме сваятъ отъ глава-та,
Че ме фърлятъ во стретъ къщи.
Ка ке станатъ отъ утрина
Отъ утрина въ понеделникъ,
Зематъ метла и лопа-та,
Че ме сметатъ, че ме сринатъ,
Че ме фърлятъ на бунице,
Да ме рiatъ кокошки-те.
Деца-та ме 'арно носатъ,
Денъ везденъ носатъ на глава
На глава-та, мегю очи,
Вечеръ дома ке си дойдатъ,
Че ме сваятъ отъ глава-та,
Че ме кла'атъ на стре'а-та,
'Сж ноцъ ветеръ ке ме веитъ,
Ситна роса ке ме роситъ.“

